

BS"D

“Egypt & Guatemala: Tales of Converts and Immigrants!”

B'nai David Judea Congregation

Shabbat Chol Ha'Moed 2010 – 5770

Shmuly Yanklowitz

1. Emmanuel Levinas: Nine Talmudic Readings: “Toward the Other,” p. 27

“To punish children for the faults of their parents is less dreadful than to tolerate impunity when the stranger is injured. Let passerby know this: in Israel, princes die a horrible death because strangers were injured by the sovereign. The respect for the stranger and the sanctification of the name of the Eternal are strangely equivalent,”

2. Rambam – Mishnah Torah

רמב"ם הלכות דעות פרק ו הלכה ד

אהבת הגר שבא ונכנס תחת כנפי השכינה שתי מצוות עשה. אחת מפני שהוא בכלל רעים ואחת מפני שהוא גר והתורה אמרה ואהבתם את הגר. צוה על אהבת הגר כמו שצוה על אהבת עצמו שנאמר ואהבת את ה' אלקך. הקב"ה עצמו אוהב גרים שנאמר ואוהב גר.

3. Pachad Yitzchak – Rav Hutner - Pesach

פחד יצחק פסח ח

והנה בכמה פסוקים בתורה נכלל הגר והיתום והאלמנה בחדא ענינא והצד השווה שבהם הוא שהם אנשים נעזבים לנפשם. ואנחנו ממשיכים את הקו הלאה ואומרים שאם אהבת הגר באה מצד שהוא אדם גלמוד ונעזב אין מצות אהבת הגרים מתקיימת על ידי אהבה זו, שהרי נתבאר לעיל שטעם האהבה נכנס בגלל מצות האהבה, וטעמה של אהבת הגר הוא מצד מעלתו שנכנס תחת כנפי השכינה ולא מצד היותו אדם שאין לו גואלים....

ומאירים הם דברי הרמב"ם שדוקא על אהבת הגר הוסיף שצוה על אהבת הגר כמו שצוה על אהבת עצמו. כלומר, כמו שאהבת השם היא אך ורק אהבת המעלה ואין שם מקום כלל לענין של רחמנות כמו כן אהבת הגר...ומה שהוסיף עוד הרמב"ם שהקב"ה בעצמו אוהב את הגר כוונתו להוכיח את היסוד הנ"ל דזה לשון הכתוב עושה משפט יתום ואלמנה ואוהב גר. הרי להדיא דמחולק הוא מהתום והאלמנה דביתום ואלמנה אמר עושה משפט יתום ודוקא בגר אומר אוהב גר.

4. Rabbi Joseph Soloveitchik, The Emergence of Ethical Man, page 153

“Bondage to man excludes Divine friendship. The beloved must tear down all the social and political barriers that fence in the individual and imprison his initiative and liberty. The charismatic person is anarchic, liberty-loving; he frees himself from all the fixed formulas and rhythms of an urbanized civilization and joins a fluid, careless, roving nomad society. An ancient Egyptian document describes the nomads as follows: ‘Here is the miserable stranger...He does not dwell in the same spot; his feet are always wandering. From times of Horus he battles, he does not conquer, and is not conquered’ (Buber, Moses, 25). The stranger is indomitable; he may lose a battle, yet had never lost a war. He will never reconcile with political subjection. Roaming, wandering, he will escape persecution and oppression. When the need arises, the nomad stands up and fights for his freedom and many a time proves superior in battle to the settled king. Abraham’s heroism on the battlefield is the best illustration.”

